

Arrest

nr. 306 484 van 14 mei 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de L'Université 16/4
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TOTDS, die *loco* advocaat V. HENRION verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 24 januari 2021, dient op 25 januari 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 20 september 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 1 december 2021.

1.3. Op 6 juli 2023 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, van Pashtun origine te zijn en soennitische moslim te zijn. U bent afkomstig van het dorp Etmanay Milan in het district Gardez van de provincie Paktia waar u hebt

gewoond tot u één jaar oud was. Sindsdien woonde u in Kabul in de twaalfde wijk, tot aan uw vertrek uit Afghanistan.

U studeerde Rechten en begon in september 2018 te werken voor de verkiezingscommissie. Tijdens de parlementsverkiezingen in 2018 had u de taak om toezicht te houden over stembureaus in dertien regio's van het district Zadran in provincie Paktia. U kreeg problemen op de eerste dag van de verkiezingen, 20 oktober 2018. Toen u bij het eerste stembureau, dat van Ghurki Gula madrassa, was vernam u dat ook één van de verkiezingskandidaten, H.R.Z. (...), daar aanwezig was op zoek naar u. Hij vroeg u mee naar zijn auto te gaan omdat hij u dringend nodig had. Eénmaal daar probeerde hij u om te kopen. Hij wilde dat u en uw personeel het stembureau zouden verlaten om op die manier de stemmen te kunnen vervalsen. U weigerde dit voorstel. U kreeg hierop een klap in het gezicht. Enkele ouderen kwamen tussen waardoor u bevrijd werd. U vertrok hierop met uw chauffeur en beveiligingsagent, A. (...) en F. (...), naar het volgende stembureau in Laka Tika. Onderweg kwamen jullie twee gemaskerde mannen op moto's tegen. Ze begonnen jullie te beschieten waardoor A. (...) stierf. U en Faisal raakten gewond en werden door een politieagent naar het ziekenhuis gebracht. Eénmaal daar legde u een klacht neer tegen R.Z. (...). U zorgde er eveneens voor dat zijn stemmen ongeldig werden verklaard. Vanuit het ziekenhuis nam u contact op met uw neef, die u vertelde dat R. (...) contacten heeft met het Haqqaninetwerk en u zo snel mogelijk het land moest verlaten. U verliet het land op diezelfde dag, 20 oktober 2018, en reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Oostenrijk, en Duitsland naar België waar u op 24 januari 2021 aankwam. U diende een verzoek in om internationale bescherming op 25 januari 2021.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: kopie van uw badge, kopie van uw werkcertificaat, kopie van de klacht, kopie van uw contract, kopie van uw taskara en de vertaling ervan en ten slotte een kopie van een schooldocument. U voegde nadien volgende documenten toe: drie schooldocumenten, twee studentenkaarten, een badge van een taalschool, uitnodiging 'award ceremony' in 2018, opmerkingen op het gehoorverslag en zeven foto's.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U hebt het CGVS immers niet kunnen overtuigen van uw vrees ten opzichte van het Haqqani-netwerk op basis van uw tewerkstelling bij de verkiezingscommissie, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het CGVS op basis van de door u neergelegde documenten en afgelegde verklaringen aanvaardt dat u tijdelijk en in beperkte mate medewerker van de voormalige overheid was. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2020 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt evenwel dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging. De meeste mannelijke medewerkers van de voormalige overheid hebben hun functie opnieuw opgenomen in de huidige administratie. Bepaalde groepen, zoals ex-leden van het ANSF, medewerkers van het juridische apparaat etc., kunnen in sterkere mate te maken krijgen met vervolging. Vervolging van andere ex-overheidsmedewerkers hangt onder meer af van de specifieke rol of functie die iemand bekleedde, de dienst waarvoor hij werkte, persoonlijke vijandschappen, de zichtbaarheid van de functie. Uzelf stelt als leidinggevende van het district, over dertien regio's, werkzaam geweest te zijn voor de verkiezingscommissie bij de parlementaire verkiezingen van 2018. U dient bijgevolg aan te tonen waarom u een nood aan bescherming zou hebben omwille van deze functie. U bent hier evenwel niet in geslaagd. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u om te beginnen al geen klaarheid wist te scheppen over uw specifieke functie.

Waar u immers aanvankelijk nog aangaf (gewoon) toezicht te hebben gehouden in verschillende stembureaus in de regio (CGVS Vragenlijst, pt.3.5), gaf u op het CGVS te kennen dat u eigenlijk aan het hoofd stond van de regionale poot van de verkiezingscommissie en leiding gaf aan 78 personeelsleden. Hierop gewezen, gaf u aan dat u dat eerder ook zo had aangegeven (zie Notities persoonlijk onderhoud (NPO), dd.1/12/21, p.6), wat evenwel niet blijkt uit de weergave van uw interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Wat er daar ook van zij, in uw schrijven na afloop van uw persoonlijk onderhoud relateert u deze leidinggevende functie alweer enigszins, nu u verklaart dat dat u eigenlijk gewoon deel uitmaakte van een inspectie- en controleteam van 78 leden en u (informeel) beschouwd werd als 'amir' (of hoofd) van het team omwille van uw studies en computervaardigheden (zie opmerkingen op het gehoorverslag, blauwe map). U legt een badge en een certificaat neer, maar kan een functie als 'directeur' echter niet verder ondersteunen door documenten (NPO, p.9). Zo staat uw functie niet vermeld op uw badge en heeft het certificaat een gesolliciteerd karakter. Het certificaat werd pas na uw vertrek aangemaakt en vermeldt dat u tewerkgesteld was tussen 23 september 2018 en 20 januari 2019, terwijl u slechts tot 20 oktober 2018 hebt gewerkt. Geconfronteerd hiermee verklaart u dat ze de data van uw contract hebben overgenomen (NPO, p.10). Dat ze uw certificaat niet naar waarheid hebben opgemaakt, leidt ertoe dat er ook geen geloof kan worden gehecht aan de taken die hierin staan vermeld. Zo staat er in het certificaat ook vermeld dat u in verschillende departementen zou hebben gewerkt. U verklaart hierover dat ze bedoelen dat u verschillende taken had (NPO, p.10). Het CGVS wijst er hierbij op dat het niet aannemelijk is dat u een hoge functie zou hebben binnen de verkiezingscommissie daar u slechts een student was zonder ervaring. In uw opmerkingen over de notities van het gehoorverslag bevestigt u deze aanneme zoals gezegd. Ook de badge heeft een weinig authentiek karakter overigens, gezien er enerzijds sprake is van de 'Independent election commission' (sic) en anderzijds ook de 'Election commision' en verder ook van 'mailed date' (sic). Documenten hebben hoe dan ook enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen. Verder dient er ook nog te worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten, wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Afgaans documenten hebben dan ook sowieso een zeer beperkte bewijswaarde. Bovendien legde u slechts kopijen neer, dewelke sowieso al maar weinig bewijswaarde hebben gezien ze makkelijk te manipuleren zijn. De door u voorgelegde foto's kunnen evenmin een ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. Aan privéfoto's kan immers geen enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Bovendien blijken deze foto's gewoon van op het Facebook profiel van H.R.Z. (...) te staan, en staat u er zelf niet op. Hoe dan ook bevestigen uw documenten hoogstens dat u was tewerkgesteld bij de verkiezingscommissie, een element dat heden niet ter discussie staat, maar tonen geenszins aan dat u een (bijzondere,) hoge rang bekleedde.

Wat er daar ook van zij, u heeft deze functie hoe dan ook slechts gedurende een zeer korte periode uitgevoerd. U verklaarde één maand en achttien dagen te hebben gewerkt, sinds uw contract op 23.09.2018, vijf dagen effectief in Paktia te hebben verbleven en de dag van uw problemen (de dag van de verkiezingen, zijnde 20 oktober 2018) te zijn vertrokken (Zie vragenlijst CGVS, dd.16.09.2021, pt.3.5, NPO, p.7 en p.15). U verklaart op een ander moment dat u pas vijf dagen voor de verkiezingen verhuisd zou zijn naar de regio waar u uw taken diende uit te voeren, in Paktia. Geconfronteerd met het feit dat u aangaf in het begin van het interview nooit buiten Kabul hebt gewoond (NPO p.4), verklaart u dat u daar maar vijf dagen hebt verbleven (NPO, p.7). U bevestigt daarop dat u slechts vijf dagen gewerkt hebt voor de verkiezingscommissie in die periode, wat een heel andere verklaring is dan die maand en achttien dagen (NPO, p.7). Echter, later in het interview past u uw verklaringen opnieuw aan en zegt u slechts op de dag van de verkiezingen verhuisd te zijn naar Paktia, namelijk op 20 oktober 2018 (NPO, p.8). U bevestigde dat u slechts op de dag van de verkiezingen zelf naar de regio bent gegaan en de dag zelf die regio opnieuw hebt verlaten na uw problemen. Ook in uw schrijven na afloop geeft u aan dat u op de allereerste dag van uw werk al zo onfortuinlijk was om de betreffende problemen mee te maken.

Deze inconsistenties ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid verder en bevestigen hoe dan ook dat u deze job maar zeer kort heeft uitgeoefend. Een vrees voor vervolging louter omdat u werkte voor de voormalige overheid maakt u aldus niet aannemelijk.

Bovendien zijn ook uw verklaringen betreffende de concrete vervolgingsfeiten die u zou hebben meegemaakt weinig aannemelijk. Zo ondermijnen uw uiteenlopende verklaringen over uw vertrekdatum de geloofwaardigheid van uw problemen al op ernstige wijze. Waar u immers aanvankelijk liet optekenen vertrokken te zijn in november (zie DVZ Verklaring, pt.37), en nog verduidelijkte dat het ongeveer op 10 november 2018 was (zie DVZ Verklaring, pt.10), bleek u volgens uw verdere verklaringen plots vertrokken op de dag van de verkiezingen én uw problemen, zijnde 20 oktober 2018. Om dan even later dan weer te verklaren dat u de dag nadien, zijnde 21 oktober 2018, uw neef hebt gecontacteerd vanuit het ziekenhuis en daarna het land hebt verlaten (NPO, p.13). U legde hoe dan ook geen enkel bewijs neer van uw vertrek of reisweg, waardoor dit niet kan worden nagegaan. Bovendien dient hierbij opgemerkt dat de uiteenlopende

verklaringen die u aflegde over uw paspoort doen vermoeden dat u dit bewust achterhoudt. U haalde immers in eerste instantie op de DVZ aan dat dit nog in Afghanistan zou liggen (zie Registratie verzoek om internationale bescherming, dd.25/01/2021, pt.3). Nadien verklaarde u dan weer op de DVZ dat u nooit een paspoort zou hebben gehad (zie DVZ Verklaring, pt.28). Hiernaar gevraagd op uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dan weer dat uw paspoort inderdaad bij u thuis in Afghanistan zou liggen, maar dat uw familie dit niet kon vinden (NPO, p.3). Dan voegt u er plots aan toe dat u uw paspoort aan een persoon zou hebben gegeven die u beloofde u naar Indië te brengen om in een cricketacademie te gaan spelen (NPO, p.3). Uw tegenstrijdige verklaringen hierover doen vermoeden dat u dit paspoort bewust achterhoudt, mogelijks gezien de inhoud ervan niet strookt met uw verklaringen. Zulk bewijsstuk maakt echter een essentieel onderdeel uit in iedere procedure en een verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Het ontbreken van reisdocumenten en de tegenstrijdige verklaringen die u hierover aflegt houden dan ook een verdere negatieve indicatie met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag, daar u de asielinstellingen ook hierdoor geen duidelijk zicht geeft op wanneer u uw land verliet.

De ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten wordt verder bevestigd door enkele tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden in uw verklaringen. Zo had u op de vragenlijst van het CGVS, dewelke u invulde bij de DVZ, laten optekenen dat u toezicht hield in verschillende stembureaus en de eerste feiten zich voordeden wanneer u in het stembureau van Gihuki Khwal madrassa toezicht hield. U zou nadien nog toezicht zijn gaan houden in het stembureau van Laka Tika. Nadien, onderweg van daar naar het districtscentrum, deed het schietincident zich voor. Daarbij zouden jullie beschoten zijn door twee mensen op de fiets (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Ten overstaan van het CGVS gebeurde het eerste in het stembureau van Ghurki Gula, zou u van daar rechtstreeks naar het districtscentrum gereden zijn en werden jullie op die weg onder vuur genomen door twee personen op een motor (NPO p.13). Dat u zich over dergelijke aspecten van uw asielaanvraag dermate zou tegenspreken ondermijnt de geloofwaardigheid ervan helemaal. Hoe dan ook kon uw de laatste versie van uw aanvraag niet overtuigen. Zo is het vooreerst bijzonder opmerkelijk dat u op uw eerste (echte) werkdag, in het eerste stembureau dat u aandeed, meteen al op de betreffende man zou stuiten. Dat u dan, als pas aangestelde werknemer, ook nog eens zou in eerste instantie een verzoek van een dermate belangrijk man als H.R.Z. (...) –zoals uit toegevoegde informatie blijkt pas tevoren nog bevestigd als vertegenwoordiger van uw eigen stam- zou weigeren en er nadien mee zou dreigen een klacht tegen hem in te dienen is dat evenzeer. Dat hij dan, ondanks deze (publiekelijke) waarschuwing iemand achter u aan zou sturen met de opdracht u te vermoorden, maakt het geheel van uw verklaringen nog minder aannemelijk. Ten slotte is het opmerkelijk dat sinds uw vertrek de aanhangers van H.R.Z. (...) slechts één keer naar uw winkel zouden gekomen zijn om u te zoeken. Ze zijn nooit langs uw familie of huis gegaan (NPO, p.16). Hiermee geconfronteerd verklaart u dat ze u misschien binnen twee of drie dagen op het spoor zouden kunnen komen, wat louter gebaseerd is op een vermoeden (NPO, p.16). Daarbovenop verklaart u dat uw moeder en broers niet op de hoogte zijn van de problemen die u had in Afghanistan wat de ernst van uw problemen finaal relativeert (NPO, p.13).

Verder legde u geen enkel (overtuigend) document neer ter staving van de door u aangehaalde incidenten. Hoewel verwacht kan worden dat er van dergelijk ernstig incident wel enige melding zou worden gemaakt in media, legde u daar niets van neer. U gaf aan dat er online artikelen teruggevonden kunnen worden en er een rapport zou kunnen bestaan omtrent de vervalsing op die verkiezingen. U zou er misschien iets over kunnen terugvinden en het later opsturen naar het CGVS, er is tot op heden echter niets toegekomen hieromtrent (NPO, p.16). Ook het CGVS kon hiervan geen enkele melding terugvinden. Van uw beweerde behandeling in het ziekenhuis legde u evenmin iets neer. Uw uitleg daarvoor, dat u het ziekenhuis stiekem hebt verlaten uit vrees voor R.Z. (...) (NPO, p.14), overtuigt uiteraard maar weinig. U legde wel een kopie van een klacht neer. Dient evenwel herhaald dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten/kopies sowieso zeer beperkt is. Bovendien wordt het neergelegd ter ondersteuning van ongeloofwaardige verklaringen. Verder is het opgesteld vanop afstand, na uw aankomst in België en op uw (neef zijn) aanvraag en in uw naam, waardoor het een uiterst gesolliciteerd karakter heeft. Voorts komt de inhoud ervan ook niet geheel overeen met uw verklaringen. Zo staat daarin vermeld dat u toch hoofd van de verkiezingen was in het district, alle sites (stembureaus) controleerde en u het probleem met H.R. (...) kreeg in Dahan e Ghorki. Nadien zou u dan door twee motorrijders beschoten zijn. Nog eens inconsistent op verschillende aspecten met uw al inconsistente verklaringen.

De overige documenten die u voorlegde kunnen bovenstaande appreciatie evenmin in positieve zin ombuigen. Uw documenten die uw job ondersteunen werden reeds hierboven besproken, net zoals de klachtenbrief. De taskara's en schooldocumenten die u neerlegde zeggen louter iets over uw identiteit en scholing, dewelke in deze niet in twijfel worden getrokken.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u niet uit eigen beweging internationale bescherming blijkt te hebben aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België. U heeft dan wel een procedure opgestart in Duitsland, maar dit was echter tegen uw wil in, wat geen blijk geeft van een acute nood aan

bescherming (Zie administratief dossier). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming aanvraagt zodra hij daartoe te kans krijgt. Dat u naliel in de landen die u passeerde en pas in België uit eigen beweging bescherming verzocht, doet verdere afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Wat betreft uw opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud kan ten eerste aangestipt worden dat enkele van uw bemerkingen mee in onderhavige beslissing werden opgenomen. Verder betreffen geen van de specifieke opmerkingen over voorgehouden fouten in de notities van het persoonlijk onderhoud zaken pertinent voor de bovenstaande beslissing. Wat betreft uw opmerking dat u 'unconscious' zou zijn geweest tijdens het interview kan er gesteld worden dat u daarvan geen enkele melding maakte voor, tijdens of na uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Er kon eveneens vastgesteld worden dat er doorheen het interview geen problemen of moeilijkheden waren in dat verband.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de Vluchtelingrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art.48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t.

Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere

aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt

veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede

waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het

opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 20-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien heeft u er hoger onderwijs genoten en gewerkt, heeft u nog contact met mensen daar en beschikt u er aldus over een netwerk. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat verweerder verkeerdelijk zijn problemen met de taliban als onaannemelijk beschouwd heeft en tracht enkele weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te verklaren. Daarnaast stelt hij ook dat verweerder naliet om de problemen die hij intussen zou kennen omwille van zijn verblijf in Europa te beoordelen, waarbij hij een betoog voert over de situatie als verwesterde Afghaan na de machtsovername door de taliban en *in concreto* aanvoert waarom hij als verwesterde Afghaan kan worden beschouwd. Betreffende de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker, betreffende de veiligheidssituatie, aan dat het te vroeg is om beslissingen te nemen omwille van een gebrek aan voldoende informatie om een oordeel te kunnen vellen, waarbij hij verwijst naar en citeert uit verschillende rapporten en arrest nr. 278 700 van 13 oktober 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Vervolgens gaat verzoeker in op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en de vraag of deze situatie overwegend te wijten is aan gedragingen van de taliban, waarbij hij opnieuw verwijst naar en citeert uit verschillende rapporten en rechtspraak van de Raad. Tot slot gaat verzoeker opnieuw in op de veiligheidssituatie in Afghanistan en in Kabul. Betreffende zijn persoonlijke omstandigheden betoogt verzoeker dat hij een jonge man is die al geruime tijd in Europa verblijft, wat omstandigheden zijn die het risico om slachtoffer te worden van ernstige schade versterkt. Verzoeker besluit met een juridische analyse van Vluchtelingenwerk Vlaanderen van 25 april 2022 waarin wordt geoordeeld dat het niet uitgesloten is dat de huidige humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan wel degelijk te wijten is aan doelbewuste handelingen van minstens één actor: de taliban.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift zijn opmerkingen na zijn persoonlijk onderhoud, overgemaakt aan het CGVS op 21 december 2021.

3. Nieuwe stukken

3.1. Verzoeker brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

3.2. Verweerder legt op 1 maart 2024 een aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 8) op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;
- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding van de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023;
- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.”*

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige

elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. Verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.4. Landeninformatie

Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift een gebrek aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst hij ook naar de "*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*" van UNHCR van februari 2022.

De commissaris-generaal heeft bij aanvullende nota van 1 maart 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd en aangevuld.

De machtsovername door de Taliban in Afghanistan heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. In vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, is er heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteed door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als

niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er is aldus wel degelijk voldoende informatie om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de "*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*" van UNHCR van februari 2022.

Dat UNHCR in het kader van een intervisie van Nansen heeft verklaard vast te houden aan zijn standpunt van februari 2022 omdat er te weinig informatie voorhanden zou zijn om een duidelijk beeld te krijgen van de situatie in Afghanistan, neemt niet weg dat er rekening gehouden wordt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

De Raad herinnert eraan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, lid 3 van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: "*Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.*" Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU, over te gaan tot een volledig en *ex nunc* onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden.

Bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, zal dus ook de Raad zich laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verweerder een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, dient te worden geoordeeld dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.6. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker werkt geenszins uit welke van de bepalingen in artikel 48/5 door de verwerende partij zou(den) zijn geschonden. Voorts geeft hij niet concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt de schending van dit artikel niet op dienstige wijze aangevoerd.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 47 van het Handvest, geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht, zodat dit ook onderdeel van het enig middel niet-ontvankelijk is.

4.7. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.8. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.8.1. Betreffende de vluchtmotieven

4.8.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer het Haqqani-netwerk daar hij tewerkgesteld was bij de verkiezingscommissie en omwille van die tewerkstelling problemen kreeg met één van de verkiezingskandidaten die banden heeft met dit netwerk.

4.8.1.2. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de advocaat van verzoeker ter terechtzitting, in navolging van de adjunct-commissaris, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld:

“U hebt het CGVS immers niet kunnen overtuigen van uw vrees ten opzichte van het Haqqani-netwerk op basis van uw tewerkstelling bij de verkiezingscommissie, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het CGVS op basis van de door u neergelegde documenten en afgelegde verklaringen aanvaardt dat u tijdelijk en in beperkte mate medewerker van de voormalige overheid was. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022)

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023) blijkt evenwel dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging. De meeste mannelijke medewerkers van de voormalige overheid hebben hun functie opnieuw opgenomen in de huidige administratie. Bepaalde groepen, zoals ex-leden van het ANSF, medewerkers van het juridische apparaat etc., kunnen in sterkere mate te maken krijgen met vervolging. Vervolging van andere ex-overheidsmedewerkers hangt onder meer af van de specifieke rol of functie die iemand bekleedde, de dienst waarvoor hij werkte, persoonlijke vijandschappen, de zichtbaarheid van de functie. Uzelf stelt als leidinggevende van het district, over dertien regio's, werkzaam geweest te zijn voor de verkiezingscommissie bij de parlementaire verkiezingen van 2018. U dient bijgevolg aan te tonen waarom u een nood aan bescherming zou hebben omwille van deze functie. U bent hier evenwel niet in geslaagd. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u om te beginnen al geen klaarheid wist te scheppen over uw specifieke functie. Waar u immers aanvankelijk nog aangaf (gewoon) toezicht te hebben gehouden in verschillende stembureaus in de regio (CGVS Vragenlijst, pt.3.5), gaf u op het CGVS te kennen dat u eigenlijk aan het hoofd stond van de regionale poot van de verkiezingscommissie en leiding gaf aan 78 personeelsleden. Hierop gewezen, gaf u aan dat u dat eerder ook zo had aangegeven (zie Notities persoonlijk onderhoud (NPO), dd.1/12/21, p.6), wat evenwel niet blijkt uit de weergave van uw interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Wat er daar ook van zij, in uw schrijven na afloop van uw persoonlijk onderhoud relativeert u deze leidinggevende functie alweer enigszins, nu u verklaart dat dat u eigenlijk gewoon deel uitmaakte van een inspectie- en controleteam van 78 leden en u (informeel) beschouwd werd als 'amir' (of hoofd) van het team omwille van uw studies en computervaardigheden (zie opmerkingen op het

gehoorverslag, blauwe map). U legt een badge en een certificaat neer, maar kan een functie als 'directeur' echter niet verder ondersteunen door documenten (NPO, p.9). Zo staat uw functie niet vermeld op uw badge en heeft het certificaat een gesolliciteerd karakter. Het certificaat werd pas na uw vertrek aangemaakt en vermeldt dat u tewerkgesteld was tussen 23 september 2018 en 20 januari 2019, terwijl u slechts tot 20 oktober 2018 hebt gewerkt. Geconfronteerd hiermee verklaart u dat ze de data van uw contract hebben overgenomen (NPO, p.10). Dat ze uw certificaat niet naar waarheid hebben opgemaakt, leidt ertoe dat er ook geen geloof kan worden gehecht aan de taken die hierin staan vermeld. Zo staat er in het certificaat ook vermeld dat u in verschillende departementen zou hebben gewerkt. U verklaart hierover dat ze bedoelen dat u verschillende taken had (NPO, p.10). Het CGVS wijst er hierbij op dat het niet aannemelijk is dat u een hoge functie zou hebben binnen de verkiezingscommissie daar u slechts een student was zonder ervaring. In uw opmerkingen over de notities van het gehoorverslag bevestigt u deze aanneme zoals gezegd. Ook de badge heeft een weinig authentiek karakter overigens, gezien er enerzijds sprake is van de 'Independent election commission' (sic) en anderzijds ook de 'Election commision' en verder ook van 'maild date' (sic). Documenten hebben hoe dan ook enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen. Verder dient er ook nog te worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten, wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Afgaanse documenten hebben dan ook sowieso een zeer beperkte bewijswaarde. Bovendien legde u slechts kopijen neer, dewelke sowieso al maar weinig bewijswaarde hebben gezien ze makkelijk te manipuleren zijn. De door u voorgelegde foto's kunnen evenmin een ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. Aan privéfoto's kan immers geen enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Bovendien blijken deze foto's gewoon van op het Facebook profiel van H.R.Z. (...) te staan, en staat u er zelf niet op. Hoe dan ook bevestigen uw documenten hoogstens dat u was tewerkgesteld bij de verkiezingscommissie, een element dat heden niet ter discussie staat, maar tonen geenszins aan dat u een (bijzondere,) hoge rang bekleedde.

Wat er daar ook van zij, u heeft deze functie hoe dan ook slechts gedurende een zeer korte periode uitgevoerd. U verklaarde één maand en achttien dagen te hebben gewerkt, sinds uw contract op 23.09.2018, vijf dagen effectief in Paktia te hebben verbleven en de dag van uw problemen (de dag van de verkiezingen, zijnde 20 oktober 2018) te zijn vertrokken (Zie vragenlijst CGVS, dd.16.09.2021, pt.3.5, NPO, p.7 en p.15). (...) Echter, later in het interview past u uw verklaringen opnieuw aan en zegt u slechts op de dag van de verkiezingen verhuisd te zijn naar Paktia, namelijk op 20 oktober 2018 (NPO, p.8). U bevestigde dat u slechts op de dag van de verkiezingen zelf naar de regio bent gegaan en de dag zelf die regio opnieuw hebt verlaten na uw problemen. Ook in uw schrijven na afloop geeft u aan dat u op de allereerste dag van uw werk al zo onfortuinlijk was om de betreffende problemen mee te maken.

Deze inconsistenties ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid verder en bevestigen hoe dan ook dat u deze job maar zeer kort heeft uitgeoefend. Een vrees voor vervolging louter omdat u werkte voor de voormalige overheid maakt u aldus niet aannemelijk.

Bovendien zijn ook uw verklaringen betreffende de concrete vervolgingsfeiten die u zou hebben meegemaakt weinig aannemelijk. Zo ondermijnen uw uiteenlopende verklaringen over uw vertrekdatum de geloofwaardigheid van uw problemen al op ernstige wijze. Waar u immers aanvankelijk liet optekenen vertrokken te zijn in november (zie DVZ Verklaring, pt.37), en nog verduidelijkte dat het ongeveer op 10 november 2018 was (zie DVZ Verklaring, pt.10), bleek u volgens uw verdere verklaringen plots vertrokken op de dag van de verkiezingen én uw problemen, zijnde 20 oktober 2018. Om dan even later dan weer te verklaren dat u de dag nadien, zijnde 21 oktober 2018, uw neef hebt gecontacteerd vanuit het ziekenhuis en daarna het land hebt verlaten (NPO, p.13). U legde hoe dan ook geen enkel bewijs neer van uw vertrek of reisweg, waardoor dit niet kan worden nagegaan. Bovendien dient hierbij opgemerkt dat de uiteenlopende verklaringen die u aflegde over uw paspoort doen vermoeden dat u dit bewust achterhoudt. U haalde immers in eerste instantie op de DVZ aan dat dit nog in Afghanistan zou liggen (zie Registratie verzoek om internationale bescherming, dd.25/01/2021, pt.3). Nadien verklaarde u dan weer op de DVZ dat u nooit een paspoort zou hebben gehad (zie DVZ Verklaring, pt.28). Hiernaar gevraagd op uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dan weer dat uw paspoort inderdaad bij u thuis in Afghanistan zou liggen, maar dat uw familie dit niet kon vinden (NPO, p.3). Dan voegt u er plots aan toe dat u uw paspoort aan een persoon zou hebben gegeven die u beloofde u naar Indië te brengen om in een cricketacademie te gaan spelen (NPO, p.3). Uw tegenstrijdige verklaringen hierover doen vermoeden dat u dit paspoort bewust achterhoudt, mogelijks gezien de inhoud ervan niet strookt met uw verklaringen. Zulk bewijsstuk maakt echter een essentieel onderdeel uit in iedere procedure en een verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Het ontbreken van reisdocumenten en de tegenstrijdige verklaringen die u hierover aflegt houden dan ook een verdere negatieve indicatie met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag, daar u de asiendiensten ook hierdoor geen duidelijk zicht geeft op wanneer u uw land verliet.

De ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten wordt verder bevestigd door enkele tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden in uw verklaringen. Zo had u op de vragenlijst van het CGVS, dewelke u invulde bij de DVZ, laten optekenen dat u toezicht hield in verschillende stembureaus en de eerste

feiten zich voordeden wanneer u in het stembureau van Gihuki Khwal madrassa toezicht hield. U zou nadien nog toezicht zijn gaan houden in het stembureau van Laka Tika. Nadien, onderweg van daar naar het districtscentrum, deed het schietincident zich voor. Daarbij zouden jullie beschoten zijn door twee mensen op de fiets (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Ten overstaan van het CGVS gebeurde het eerste in het stembureau van Ghurki Gula, zou u van daar rechtstreeks naar het districtscentrum gereden zijn en werden jullie op die weg onder vuur genomen door twee personen op een motor (NPO p.13). Dat u zich over dergelijke aspecten van uw asielrelaas dermate zou tegenspreken ondermijnt de geloofwaardigheid ervan helemaal. Hoe dan ook kon ook de laatste versie van uw relaas niet overtuigen. Zo is het vooreerst bijzonder opmerkelijk dat u op uw eerste (echte) werkdag, (...), als pas aangestelde werknemer, ook nog eens zou in eerste instantie een verzoek van een dermate belangrijk man als H.R.Z.(...) –zoals uit toegevoegde informatie blijkt pas tevoren nog bevestigd als vertegenwoordiger van uw eigen stam- zou weigeren en er nadien mee zou dreigen een klacht tegen hem in te dienen is dat evenzeer. (...) Ten slotte is het opmerkelijk dat sinds uw vertrek de aanhangers van H.R.Z. (...) slechts één keer naar uw winkel zouden gekomen zijn om u te zoeken. Ze zijn nooit langs uw familie of huis gegaan (NPO, p.16). Hiermee geconfronteerd verklaart u dat ze u misschien binnen twee of drie dagen op het spoor zouden kunnen komen, wat louter gebaseerd is op een vermoeden (NPO, p.16). Daarbovenop verklaart u dat uw moeder en broers niet op de hoogte zijn van de problemen die u had in Afghanistan wat de ernst van uw problemen finaal relativeert (NPO, p.13).

Verder legde u geen enkel (overtuigend) document neer ter staving van de door u aangehaalde incidenten. Hoewel verwacht kan worden dat er van dergelijk ernstig incident wel enige melding zou worden gemaakt in media, legde u daar niets van neer. U gaf aan dat er online artikelen teruggevonden kunnen worden en er een rapport zou kunnen bestaan omtrent de vervalsing op die verkiezingen. U zou er misschien iets over kunnen terugvinden en het later opsturen naar het CGVS, er is tot op heden echter niets toegekomen hieromtrent (NPO, p.16). Ook het CGVS kon hiervan geen enkele melding terugvinden. Van uw beweerde behandeling in het ziekenhuis legde u evenmin iets neer. Uw uitleg daarvoor, dat u het ziekenhuis stiekem hebt verlaten uit vrees voor R.Z. (...) (NPO, p.14), overtuigt uiteraard maar weinig. U legde wel een kopie van een klacht neer. Dient evenwel herhaald dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten/kopies sowieso zeer beperkt is. Bovendien wordt het neergelegd ter ondersteuning van ongeloofwaardige verklaringen. Verder is het opgesteld vanop afstand, na uw aankomst in België en op uw (neef zijn) aanvraag en in uw naam, waardoor het een uiterst gesolliciteerd karakter heeft. Voorts komt de inhoud ervan ook niet geheel overeen met uw verklaringen. Zo staat daarin vermeld dat u toch hoofd van de verkiezingen was in het district, alle sites (stembureaus) controleerde en u het probleem met H.R. (...) kreeg in Dahan e Ghorki. Nadien zou u dan door twee motorrijders beschoten zijn. Nog eens inconsistent op verschillende aspecten met uw al inconsistente verklaringen.

De overige documenten die u voorlegde kunnen bovenstaande appreciatie evenmin in positieve zin ombuigen. Uw documenten die uw job ondersteunen werden reeds hierboven besproken, net zoals de klachtenbrief. De taskara's en schooldocumenten die u neerlegde zeggen louter iets over uw identiteit en scholing, dewelke in deze niet in twijfel worden getrokken.

(...)

Wat betreft uw opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud kan ten eerste aangestipt worden dat enkele van uw bemerkingen mee in onderhavige beslissing werden opgenomen. Verder betreffen geen van de specifieke opmerkingen over voorgehouden fouten in de notities van het persoonlijk onderhoud zaken pertinent voor de bovenstaande beslissing. Wat betreft uw opmerking dat u 'unconscious' zou zijn geweest tijdens het interview kan er gesteld worden dat u daarvan geen enkele melding maakte voor, tijdens of na uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Er kon eveneens vastgesteld worden dat er doorheen het interview geen problemen of moeilijkheden waren in dat verband.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de Vluchtelingrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art.48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen.

Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen, zoals ook blijkt uit wat volgt.

4.8.1.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat door het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het bevestigen van zijn verklaringen en het tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal verzoeker de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing niet ontkracht, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt.

4.8.1.4. Verzoeker betoogt betreffende het motief “*Vervolging van andere ex-overheidsmedewerkers hangt onder meer af van de specifieke rol of functie die iemand bekleedde, de dienst waarvoor hij werkte, persoonlijke vijandschappen, de zichtbaarheid van de functie*”, dat hij zich in een dergelijk situatie bevindt, dat hij een persoonlijke vijandschap had met R.Z., omdat hij weigerde de verkiezingen te vervalsen, dat zijn rol die van supervisor was, dat hij het hoofd van het inspectie- en controleteam was omwille van zijn studies en vaardigheden, dat hij verantwoordelijk was voor de regionale poot van de verkiezingscommissie, voor een team van 78 personeelsleden, dat in andere regio's andere amirs aangesteld werden, dat hij geen hogere rang of functie had dan de andere werknemers, dat hij op basis van zijn rechtenstudies en zijn computervaardigheden aanschouwd werd als de *de facto* amir, dat zijn rol was toezicht houden, dat hij geen officiële hogere functie had, hetgeen eveneens de reden uitmaakt voor het ontbreken van een functie als directeur op zijn documenten, dat hij dit tevens heeft uitgelegd in de opmerkingen die hij na het persoonlijk onderhoud overmaakte aan het CGVS. Hij vervolgt dat het waar is dat hij zijn functie slechts gedurende een korte periode uitvoerde, dat dit normaal is, dat er maar een inspectie- en controleteam nodig is wanneer er verkiezingen zijn, dat er niet permanent verkiezingen zijn en dus ook zijn contract voor beperkte duur was, dat hij problemen ondervond met een lid van het Haqqani-netwerk terwijl hij deze job uitoefende, dat het niet zozeer zijn job en nog minder zijn functie, maar veeleer de problemen zijn die hij ondervond in de uitoefening ervan, in het bijzonder met R.Z., die de essentie van zijn vrees uitmaken, dat hij een vijftal dagen naar Paktia verhuisde voor de verkiezingen, dat hij er ongeveer vijf dagen bleef voor hij op 20 oktober 2018 het land verliet. Betreffende de concrete vervolgingsfeiten, betoogt verzoeker dat hij zich inderdaad bij de DVZ heeft vergist en verklaarde dat de verkiezingen plaatsvonden op 10 november 2018, dat hij echter nerveus was en dit per ongeluk was, dat hij zijn fout realiseerde en zich corrigeerde op het persoonlijk onderhoud, dat de verkiezingen wel degelijk plaats hadden op 20 oktober 2018. Wat zijn paspoort betreft, wenst verzoeker te verduidelijken dat hij zich niet herinnerde waar zijn paspoort was, dat hij daarom zijn familieleden vroeg om het huis te doorzoeken, dat zij het paspoort echter nergens vonden, dat hij daarom denkt dat het achterbleef bij die persoon die zijn inschrijving aan de cricketacademie zou regelen. Hij stelt dat hij zijn paspoort niet bewust achterhoudt. Betreffende het feit dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde dat het eerste incident plaatsvond in het stembureau van Ghurki Gula, betoogt verzoeker dat het duidelijk is dat hij verkeerd begrepen is op de DVZ waar hij sprak over “Gihuki Khwal”, dat de woorden fonetisch op elkaar gelijken, dat het duidelijk een vergissing betreft en om dezelfde plek gaat. Voorts wenst verzoeker eraan te herinneren dat hij alleen maar in Paktia aanwezig was om op het verloop van de stemming toe te zien, dat het niet meer dan logisch is dat een hooggeplaatste man als R.Z. op de eerste dag van de verkiezingen komt opdagen, dat het veeleer onlogisch zou zijn indien een prominente verkiezingskandidaat zich pas later zou presenteren, dat het zijn taak was om toe te zien op het goede verloop, dat als rechtenstudent hij erg gekant was tegen corruptie, en dus inderdaad dreigde een klacht in te dienen, dat dit zeker gewaagd was maar er nooit iets zou veranderen indien individuele personen geen actie zouden durven ondernemen, dat het zeer geloofwaardig is dat R.Z. iemand achter hem aanstuurde alvorens hij deze klacht effectief zou kunnen indienen, dat ook al was de waarschuwing publiek, enkel gewone burgers er getuige van waren, dat R.Z. meer macht had en dat zelfs indien iedereen zou weten dat hij achter de aanval op hem zat, dit geen gevolgen zou hebben, dat personen met macht overal mee weggelopen in Afghanistan. Wat het gegeven betreft dat de aanhangers van R.Z. niet langskwamen bij zijn familie, stelt verzoeker dat zij niet dom zijn, dat zij ook begrepen dat hij de benen had genomen en wegluchtte, dat dit niet wil zeggen dat zij hem niet zouden arresteren indien hij zich opnieuw vertoont, dat dit wil zeggen dat ze begrijpen dat het geen zin heeft om op zoek te gaan naar een man die naar alle waarschijnlijkheid niet langer in Afghanistan verblijft.

4.8.1.4.1. Betreffende zijn persoonlijke vijandschap met R.Z. omdat hij weigerde de verkiezingen te vervalsen en de feiten die hieruit voortvloeiden, wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat de ongeloofwaardigheid van deze feiten kan worden afgeleid uit enkele tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden, daar verzoeker bij de DVZ liet optekenen dat hij toezicht hield in verschillende stembureaus en de eerste feiten zich voordeden in het stembureau van Gihuki Khwal madrassa, dat hij nadien toezicht hield in het stembureau van Laka Tika en dat nadien, onderweg naar het districtcentrum het schietincident zich voerde, waarbij hij beschoten werd door twee mensen op de fiets, waarna hij bij het CGVS verklaarde dat het eerste incident gebeurde in het stembureau van Ghurki Gula, hij van daar rechtstreeks naar het districtcentrum is gereden en hij onder vuur werd genomen door twee personen op een motor, daar het daarnaast niet aannemelijk is dat verzoeker op zijn eerste echte werkdag, als pas aangestelde werknemer in eerste instantie het verzoek van een dermate belangrijk man als H.R. zou weigeren en er nadien mee zou dreigen een klacht tegen hem in te dienen, daar het ook opmerkelijk is dat de aanhangers van R.Z. sinds zijn vertrek maar één keer naar zijn winkel zijn gekomen om hem te zoeken en nooit zijn langs geweest bij zijn familie of zijn huis, daar het feit dat zijn moeder en broers niet op de hoogte zijn van zijn problemen de ernst relativeert en daar zijn uiteenlopende verklaringen over de vertrekdatum de geloofwaardigheid van zijn problemen ondermijnt en gelet op het vermoeden dat verzoeker bewust zijn paspoort achterhoudt mogelijk gezien de inhoud ervan niet strookt met zijn verklaringen. Eveneens wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat betreffende de incidenten geen melding terug te vinden is in de media, hoewel dit gelet op de ernst van het incident wel verwacht zou kunnen worden en verzoeker stelde dat er online artikelen teruggevonden kunnen worden.

Voormelde vaststellingen volstaan om tot de ongeloofwaardigheid van de concrete vervolgingsfeiten en van de persoonlijke vijandschap met R.Z. te besluiten. Het motief dat het opmerkelijk is dat hij op zijn eerste echte werkdag, in het eerste stembureau dat hij aandeed meteen al op de desbetreffende man zou stuiten, alsook het motief dat R.Z., ondanks de publieke waarschuwing, iemand achter hem aan zou sturen met de opdracht hem te vermoorden, niet aannemelijk is, betreffen overtollige motieven. Verzoekers betoog inzake deze overtollige motieven – dat hij alleen maar in Paktia aanwezig was om op het verloop van de stemming toe te zien, dat het niet meer dan logisch is dat een hooggeplaatste man als R.Z. op de eerste dag van de verkiezingen komt opdagen, dat het veeleer onlogisch zou zijn indien een prominente verkiezingskandidaat zich pas later zou presenteren alsook dat het zeer geloofwaardig is dat R.Z. iemand achter hem aanstuurde alvorens hij deze klacht effectief zou kunnen indienen, dat ook al was de waarschuwing publiek, enkel gewone burgers er getuige van waren, dat R.Z. meer macht had en dat zelfs indien iedereen zou weten dat hij achter de aanval op hem zat, dit geen gevolgen zou hebben, dat personen met macht overal mee weggelaten in Afghanistan – werpen zodoende geen ander licht op de overige bovenvermelde draagkrachtige motieven.

Waar verzoeker betoogt dat hij zich inderdaad bij de DVZ heeft vergist en verklaarde dat de verkiezingen plaatsvonden op 10 november 2018, dat hij echter nerveus was en dit per ongeluk was, dat hij zijn fout realiseerde en zich corrigeerde op het persoonlijk onderhoud, dat de verkiezingen wel degelijk plaats hadden op 20 oktober 2018, gaat hij voorbij aan de concrete motieven van de bestreden beslissing waar niet wordt gesteld dat verzoeker bij de DVZ verklaarde dat de verkiezingen plaatsvonden op 10 november 2018, doch wel dat hij aanvankelijk liet optekenen ongeveer 10 november 2018 vertrokken te zijn (verklaring DVZ, nr. 10), terwijl hij verder verklaart te zijn vertrokken op de dag van de verkiezingen en zijn problemen, zijnde 20 oktober 2018 (vragenlijst, nr. 3.5.; persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4 en 15). Zelfs indien verzoeker bij de DVZ wenste aan te geven dat hij vertrokken is op de dag van de verkiezingen en zijn problemen, doch verkeerdelijk uit nervositeit melding maakte van 10 november 2018, dan nog dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen eensluidende verklaringen aflegt over de datum van vertrek daar hij op het CGVS eveneens verklaart dat hij de dag nadien het land heeft verlaten (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 13). Waar verzoeker melding maakt van het feit dat hij nerveus was bij de DVZ, wijst de Raad erop dat een zekere mate van stress en onbehagen inherent is aan een gehoor, doch dat dit er niet aan in de weg staat dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Bovendien wordt de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn vertrekdatum versterkt door het feit dat hij uiteenlopende verklaringen aflegt over zijn paspoort wat doet vermoeden dat hij dit bewust achterhoudt. Mogelijk omdat aldus de inhoud niet strookt met zijn verklaringen. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift wenst te verduidelijken dat hij zich niet herinnerde waar zijn paspoort was, dat hij daarom zijn familieleden vroeg om het huis te doorzoeken, dat zij het paspoort echter nergens vonden, dat hij daarom denkt dat het achterbleef bij die persoon die zijn inschrijving aan de cricketacademie zou regelen, kan de Raad enkel vaststellen dat hij met deze toelichting geenszins de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen omtrent zijn paspoort volledig uitklaart, daar hij eveneens verklaarde op de DVZ, zoals ook terecht aangegeven in de bestreden beslissing, dat hij nooit een paspoort zou hebben gehad (verklaring DVZ, nr. 28). Verzoeker maakt met zijn betoog geenszins aannemelijk dat hij zijn paspoort niet bewust achterhoudt.

Nog aangenomen dat verzoeker kan gevolgd worden in zijn betoog dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde dat het eerste incident plaatsvond in het stembureau van Ghurki Gula, dat het duidelijk is dat hij verkeerd begrepen is op de DVZ waar hij sprak over "*Gihuki Khwal*", dat de woorden fonetisch op elkaar gelijken, dat het duidelijk een vergissing betreft en om dezelfde plek gaat, slaagt hij er met een dergelijk betoog niet in om de door hem geschetste vervolgingsfeiten aannemelijk te maken gelet op de overige tegenstrijdigheden daar verzoeker aldus bij de DVZ liet optekenen dat hij toezicht hield in verschillende stembureaus en de eerste feiten zich voordeden in het stembureau van Gihuki Khwal/Ghurki Gula, dat hij nadien toezicht hield in het stembureau van Laka Tika en dat nadien, onderweg naar het districtcentrum het schietincident zich voordeed, waarbij hij beschoten werd door twee mensen op de fiets, waarna hij bij het CGVS verklaarde dat het eerste incident gebeurde in het stembureau van Ghurki Gula, hij van daar rechtstreeks naar het districtcentrum is gereden en hij onder vuur werd genomen door twee personen op een motor.

Door louter te betogen dat het zijn taak was om toe te zien op het goede verloop, dat als rechtenstudent hij erg gekant was tegen corruptie, en hij dus inderdaad dreigde een klacht in te dienen, dat dit zeker gewaagd was maar er nooit iets zou veranderen indien individuele personen geen actie zouden durven ondernemen, werpt verzoeker geen ander licht op de vaststelling dat het bijzonder opmerkelijk is dat hij op zijn eerste echte werkdag, als pas aangestelde werknemer een verzoek van een dermate belangrijk man als H.R.Z., pas tevoren nog bevestigd als vertegenwoordiger van zijn eigen stam, zou weigeren en er nadien mee zou dreigen een klacht tegen hem in te dienen. De onaannemelijkheid van de verklaring dat verzoeker gedreigd heeft een klacht in te dienen, blijkt nog te meer uit zijn betoog in het verzoekschrift dat R.Z. meer macht had en dat personen met macht overal mee weggelaten in Afghanistan.

Waar verzoeker, betreffende het feit dat de aanhangers van R.Z. niet langskwamen bij zijn familie, stelt dat zij niet dom zijn, dat zij ook begrepen dat hij de benen had genomen en wegluchtte, dat dit niet wil zeggen dat zij hem niet zouden arresteren indien hij zich opnieuw vertoont, dat dit wil zeggen dat ze begrijpen dat het geen zin heeft om op zoek te gaan naar een man die naar alle waarschijnlijkheid niet langer in Afghanistan verblijft, gaat hij er met dit betoog vooreerst aan voorbij dat de aanhangers wel degelijk op zoek zijn gegaan naar verzoeker, daar hij verklaarde dat ze in zijn winkel zijn gekomen om te zoeken naar hem (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 16). Bovendien, gelet op het feit dat het volgens verzoekers verklaring de bedoeling was hem te vermoorden voor hij een klacht kon indienen, is het niet aannemelijk dat het voor de aanhangers van R.Z., die niet met zekerheid wisten dat verzoeker uit Afghanistan vertrokken was gelet op het feit dat ze hem nog zochten in zijn winkel, “geen zin” had “om op zoek te gaan naar een man die naar alle waarschijnlijkheid niet langer in Afghanistan verblijft”.

4.8.1.4.2. Waar verzoeker betoogt dat zijn rol die van supervisor was, dat hij het hoofd van het inspectie- en controleteam was omwille van zijn studies en vaardigheden, dat hij verantwoordelijk was voor de regionale poot van de verkiezingscommissie, voor een team van 78 personeelsleden, dat in andere regio's andere amirs aangesteld werden, dat hij geen hogere rang of functie had dan de andere werknemers, dat hij op basis van zijn rechtenstudies en zijn computervaardigheden aanschouwd werd als de *de facto* amir, dat zijn rol was toezicht houden, dat hij geen officiële hogere functie had, hetgeen eveneens de reden uitmaakt voor het ontbreken van een functie als directeur op zijn documenten, dat hij dit tevens heeft uitgelegd in de opmerkingen die hij na het persoonlijk onderhoud overmaakte aan het CGVS, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker hiermee zijn verklaringen zoals aangehaald in zijn schrijven na afloop van het persoonlijk onderhoud herhaalt en bevestigt dat hij geen officiële hogere functie had. Met zijn betoog werpt verzoeker dan ook geen ander licht op de motieven van de bestreden beslissing daar aldaar niet wordt betwist dat verzoeker tewerkgesteld was bij de verkiezingscommissie, maar wordt gesteld dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij een hoge rang bekleedde.

4.8.1.4.3. Waar verzoeker betoogt dat het waar is dat hij zijn functie slechts gedurende een korte periode uitvoerde, dat dit normaal is, dat er maar een inspectie- en controleteam nodig is wanneer er verkiezingen zijn, dat er niet permanent verkiezingen zijn en dus ook zijn contract voor beperkte duur was, bevestigt hij aldus dat hij zijn tewerkstelling als lid van de verkiezingscommissie maar voor een korte periode uitvoerde en weerlegt hij geenszins de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing “U verklaarde één maand en achttien dagen te hebben gewerkt, sinds uw contract op 23.09.2018, vijf dagen effectief in Paktia te hebben verbleven en de dag van uw problemen (de dag van de verkiezingen, zijnde 20 oktober 2018) te zijn vertrokken (Zie vragenlijst CGVS, dd.16.09.2021, pt.3.5, NPO, p.7 en p.15). (...) Echter, later in het interview past u uw verklaringen opnieuw aan en zegt u slechts op de dag van de verkiezingen verhuisd te zijn naar Paktia, namelijk op 20 oktober 2018 (NPO, p.8). U bevestigde dat u slechts op de dag van de verkiezingen zelf naar de regio bent gegaan en de dag zelf die regio opnieuw hebt verlaten na uw problemen. Ook in uw schrijven na afloop geeft u aan dat u op de allereerste dag van uw werk al zo onfortuinlijk was om de betreffende problemen mee te maken.

Deze inconsistenties ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid verder en bevestigen hoe dan ook dat u deze job maar zeer kort heeft uitgeoefend. Een vrees voor vervolging louter omdat u werkte voor de voormalige overheid maakt u aldus niet aannemelijk.” Door louter te betogen dat hij een vijftal dagen naar Paktia verhuisde voor de verkiezingen, dat hij er ongeveer vijf dagen bleef voor hij op 20 oktober 2018 het land verliet, beperkt hij zich in wezen tot het louter volharden in één versie van de tegenstrijdige verklaringen. De Raad benadrukt in dit verband dat de bevestigingen van een afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van andere afgelegde verklaringen geen ernstig verweer is om de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden te vergoelijken of te herstellen.

4.8.1.4.4. Waar hij stelt dat hij problemen ondervond met een lid van het Haqqani-netwerk terwijl hij deze job uitoefende, dat het niet zozeer zijn job en nog minder zijn functie, maar veeleer de problemen zijn die hij ondervond in de uitoefening ervan, in het bijzonder met R.Z., die de essentie van zijn vrees uitmaken, wijst de Raad erop, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat verzoeker er niet in is geslaagd om de problemen die hij heeft gekend met een lid van het Haqqani-netwerk – en aldus de concrete vervolgingsfeiten en een persoonlijke vijandschap met R.Z. – aannemelijk te maken.

Gelet op de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.8.1.2., en op wat voorafgaat, kan verzoeker niet gevolgd worden waar hij betoogt dat hij zich, omwille van zijn functie en de persoonlijke vijandschap met R.Z., in een situatie bevindt waardoor hij als ex-overheidsmedewerker vervolging dient te vrez.

4.8.1.5. Verzoeker betoogt, betreffende het motief dat hij geen enkel overtuigend document neerlegt ter staving van de door hem aangehaalde problemen, vervolgens nog dat hij niet kan begrijpen waarom verweerder plots zoveel belang hecht aan documenten, terwijl hij eerder in de beslissing stelde slechts zeer

beperkte bewijswaarde aan Afghaanse documenten te hechten. Met een dergelijk betoog gaat verzoeker eraan voorbij dat het motief “*Verder legde u geen enkel (overtuigend) document neer ter staving van de door u aangehaalde incidenten*”, betrekking heeft op bewijsstukken over een melding van de incidenten in de media, en geenszins op eender welk Afghaans document. Dit blijkt immers uit de daaropvolgende zin “*Hoewel verwacht kan worden dat er van dergelijk ernstig incident wel enige melding zou worden gemaakt in media, legde u daar niets van neer.*” Het niet kunnen neerleggen van documenten, meer bepaald van meldingen in de media, ter staving van de door hem aangehaalde problemen, wordt wel degelijk terecht meegenomen om tot de conclusie te komen dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn asielrelaas aannemelijk te maken, te meer daar ook het CGVS zelf van de incidenten geen enkele melding kon terugvinden.

4.8.1.6. Waar verzoeker nog kritiek levert op het motief dat hij geen bescherming heeft aangevraagd in de verschillende Europese landen die hij doorkruiste, wijst de Raad erop dat hij dit motief overtollig acht. Verzoekers betoog inzake dit overtollig motief werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven vermeld in punt 4.8.1.2.

4.8.1.7. Waar verzoeker stelt zijn opmerkingen die hij overmaakte aan het CGVS te voegen aan het verzoekschrift daar ze niet terug te vinden zijn in het administratief dossier, mist zijn betoog feitelijke grondslag daar ze wel degelijk terug te vinden zijn in het administratief dossier.

Voorts stelt de Raad vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder, bij het nemen van de bestreden beslissing, rekening heeft gehouden met de opmerkingen die verzoeker heeft overgemaakt na het persoonlijk onderhoud.

Verzoeker betoogt dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud, samen gelezen met zijn opmerkingen, blijkt dat hij minstens opnieuw had moeten uitgenodigd worden voor een tweede gehoor, dat de tolk zelf aangaf dat hij hem niet altijd goed verstond omwille van zijn accent, dat hij nadien aangaf de indruk te hebben niet goed begrepen te zijn geweest, dat dit uiteraard een opmerking is die pertinent is bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn relaas, dat het te betreuren valt dat er, anderhalf jaar na zijn persoonlijk onderhoud, een negatieve beslissing wordt genomen zonder dat hij een tweede keer is gehoord geweest, hoewel het duidelijk was dat hij en de tolk elkaar niet perfect verstonden en dat er onduidelijkheden bleven bestaan in zijn relaas die hadden uitgeklaard kunnen worden in een tweede gehoor.

Waar verzoeker stelt dat de tolk zelf aangaf dat hij verzoeker niet altijd goed verstond omwille van zijn accent, verduidelijkt verzoeker, behoudens de opmerking over de plaatsnaam “Ghurki Gula” – waarbij zijn kritiek dan overigens nog betrekking heeft op het verkeerd begrepen worden op de DVZ en niet door de tolk op het persoonlijk onderhoud bij het CGVS –, geenszins *in concreto* welke van zijn verklaringen verkeerd genoteerd of weergegeven werden in de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS doordat de tolk hem niet altijd goed verstond. Bovendien heeft verzoeker de mogelijkheid, conform artikel 57/5^{quater}, §3 van de Vreemdelingenwet, om opmerkingen over de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud te bezorgen aan de commissaris-generaal, wat hij ook heeft gedaan. De Raad herhaalt dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder, bij het nemen van de bestreden beslissing, rekening heeft gehouden met de opmerkingen die verzoeker heeft overgemaakt na het persoonlijk onderhoud. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift niet te kennen dat verweerder met bepaalde door hem aangevoerde opmerkingen over concrete verklaringen, omwille van het niet goed verstaan door de tolk van verzoeker, niet of onvoldoende rekening heeft gehouden.

Nu verzoeker zijn opmerkingen heeft kunnen overmaken betreffende zijn verklaringen die werden neergeschreven in de notities van het persoonlijk onderhoud en aldus heeft kunnen aangeven welke van zijn verklaringen niet correct werden neergeschreven omwille van het hem niet perfect verstaan door de tolk, kan hij niet gevolgd worden waar hij meent dat hij opnieuw had moeten worden uitgenodigd voor een gehoor om resterende onduidelijkheden uit te klaren.

4.8.1.8. Waar verzoeker nog wenst toe te voegen dat verschillende leden van zijn familie banden hadden met de voormalige overheid, dat één van zijn neven werkte voor de voormalige president en één van zijn ooms generaal was in het leger en nu in London verblijft, dat zijn eigen familie eveneens het land diende te verlaten en nu in Pakistan verblijft, betreffen dit nieuwe gegevens die hij voor het eerst aanhaalt ter gelegenheid van zijn verzoekschrift. Hij beperkt zich echter tot loutere beweringen. Er worden geen essentiële gegevens vermeld, zoals de naam van de familieleden of redenen van vertrek en plaats van verblijf in Pakistan. Evenmin wordt ook maar één bewijsstuk voorgelegd van deze beweringen. Bovendien, betreffende de bewering dat verschillende leden van zijn familie banden hadden met de voormalige overheid, verduidelijkt verzoeker geenszins waarom hij, louter omwille van de familieband, vervolging zou dienen te vrezen of een risico loopt op ernstige schade.

4.8.1.9. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.8.1.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.8.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering

4.8.2.1. In de bestreden beslissing overweegt het CGVS hieromtrent betreffende verzoeker:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de ‘elites’ die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 20-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien heeft u er hoger onderwijs genoten en gewerkt, heeft u nog contact met mensen daar en beschikt u er aldus over een netwerk. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Gelet op voormelde motieven, kan verzoeker niet gevolgd worden dat de verweerder naliet om de situatie na de machtsovername door de taliban grondig te analyseren.

4.8.2.2. Bovendien kan op basis van de actuele objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de*

facto-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een '*mahram*'. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en '*hudud*'- en '*qisas*'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft '*zina*' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. '*Zina*' is één van de '*hudud*'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van '*zina*' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke '*hudud*'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, *Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerste zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27). De

plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van*

Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan: targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de Taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun ethnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de Taliban, hun familie of bureaus omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA

waarnaar verweerder in de bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

4.8.2.3. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, te meer verzoeker zijn vormende jaren heeft doorgebracht in Afghanistan en tot bijna zijn 20 jaar in Afghanistan heeft verbleven alwaar verzoeker onderwijs genoot, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afgaanse waarden en normen.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels 3 jaar in België verblijft, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De duur van zijn verblijf in België sinds 24 januari 2021, *in casu* 3 jaar, is dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afgaanse normen en waarden. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afgaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan, daar hij eerder aangaf dat zijn ouders, oudere zus en drie broers nog in Arzan Kimmit, Kabul, Afghanistan verblijven (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4). De stelling in zijn verzoekschrift dat zijn eigen familie het land heeft verlaten en in Pakistan verblijft betreft een loutere bewering die hij geenszins staft met enig stuk. Bovendien laat verzoeker na te duiden welke familieleden naar Pakistan zouden zijn gegaan en of er nog familieleden in Afghanistan zijn gebleven. Verzoeker kan zich aldus, bij een terugkeer, desgevallend informeren bij zijn familieleden omtrent de huidige geldende regels en normen en de "sociaal aanvaardbare gedragingen", minstens maakt hij het tegendeel niet aannemelijk. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker verklaarde soennitisch moslim te zijn (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4).

Waar verzoeker stelt dat hij intussen een heel andere kledingstijl heeft, dat hij geen lange baard heeft, dat hij in zijn vrije tijd graag luistert naar muziek, dat zijn reis naar en verblijf in Europa en zijn verblijf in België sinds ongeveer 2 jaar – intussen 3 jaar – een duidelijke impact op hem hebben nagelaten, dat hij leerde zelfstandig te zijn en voor zichzelf beslissingen te nemen, dat hij geïntegreerd is in België waardoor hij zich gebruiken en gewoonten eigen heeft gemaakt die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in een door de Taliban geregeerd Afghanistan, onder meer door zijn werk in België, dat het voor hem zeer natuurlijk geworden is om te praten met vrouwen, om hen vragen te stellen en om hun mening te waarderen, dat hij ook opmerkte dat in Europa mensen elkaar aankijken wanneer ze een gesprek voeren, dat dit een gewoonte is die hij overnam, beperkt hij zich tot blote beweringen die hij op geen enkele wijze staft of onderbouwt. Bovendien toont hij met voornoemd betoog hoogstens aan dat hij zich wil aanpassen aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch dit kan niet volstaan om aan te tonen dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

De Raad wijst verder op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet naleving van heersende regels en normen in Afghanistan, en dit als uiting of toeschrijving van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Uit de stukken van het administratief dossier blijken ook geen andere concrete elementen op grond waarvan zou kunnen worden besloten dat verzoeker zich door zijn verblijf van 3 jaar in België fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld.

Verzoeker, die simpelweg verwijst naar zijn verblijf in België gedurende 3 jaar maakt niet aannemelijk dat zijn levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Verzoeker geeft, behalve zijn verwijzing naar zijn verblijf in België, enkele beweringen over zijn gedrag en zijn uiterlijk en zijn tewerkstelling – waarvan hij overigens geen enkel stavingstuk voorlegt –,

geen enkele concrete invulling aan zijn zelf ingeroepen verwestering. Hij is aldus niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofd sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden gevisieerd/vervolgd.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken.

Verzoeker toont door louter te betogen dat hij het onmogelijk acht om zich te re-integreren in de Afghaanse samenleving die gebaseerd is op het belang van hiërarchie en dat hij hier op relatief jonge leeftijd aankwam, hier intussen 2,5 jaar is en het gevoel heeft dat hij hier open bloeide en opgroeide, niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofd sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. De Raad herhaalt dat stigmatisering, discriminatie of uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen kunnen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, die verwijst naar de EASO “*COI query Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

In zoverre verzoeker nog zou doelen op “het schrikbewind” van de taliban en citeert uit algemene landeninformatie over het regime van de taliban en de implementatie van de sharia, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar en te citeren uit algemene informatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban. Daar geen geloof word gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet volgt dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Hij brengt ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of

vervolgd. Gelet op wat voorafgaat brengt verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden gevisieerd omwille van zijn verblijf in Europa.

De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren vermog, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Waar verzoeker nog een betoog voert in zijn verzoekschrift over het gebrek aan actuele en betrouwbare informatie, wijst de Raad op het gestelde in punt 4.4.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, wijst de Raad erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. De Raad wijst er hierbij nog op dat *in casu* wel degelijk voldoende actuele informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming te kunnen beoordelen.

Ook betreffende de verwijzing van verzoeker naar andere arresten van de Raad, wijst de Raad erop dat dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet *in concreto* aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de arresten waarnaar hij verwijst kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

4.8.2.4. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.8.3. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

4.8.3.1. Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, Elgafaji, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van januari 2023 (p. 111: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*").

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan noch uit de uiteenzetting en geciteerde informatie in het verzoekschrift, noch uit de landeninformatie aangehaald door verweerder worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend worden veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan worden veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.8.3.2. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

In zoverre verzoeker meent dat de verergering van de humanitaire en socio-economische toestand in Afghanistan door de gedragingen van de nieuwe regering is veroorzaakt en het een direct gevolg is van de internationale sancties, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoede van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geïmponeerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

4.8.3.3. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïmponeerd of dat hij behoort tot een groep van geïmponeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Hij toont dit evenmin aan door te wijzen op de schending van de mensenrechten door en het 'schrikbewind' van de taliban.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan. Hij beperkt zich immers tot de loutere bewering dat zijn familie naar Pakistan is gegaan.

4.8.3.4. Voor zover verzoeker meent dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" van het EHRM, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto*-regering aanwezig, met *de facto*-ministers en *de facto*-functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36- 43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan.

Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals Al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van de uitspraak in de zaak "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land waar de sharia van kracht is. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in de situatie ten grondslag aan het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Tevens merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat Al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

4.8.3.5. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

Waar verzoeker nog zou betogen dat er heden een manifest gebrek is aan voldoende informatie, verwijst de Raad opnieuw naar wat uiteengezet wordt in punt 4.4.

4.8.3.6. Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.8.4. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Het betoog van verzoeker en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.8.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.9.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

4.9.2. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en '*Islamic State Khorasan Province*' (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de '*National Resistance Front*' (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van 'Improvised Explosive Devices' (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige 'Afghan National Defense and Security Forces' (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als 'verminderd' en 'beperkt'. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kabul en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kabul) (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als 'gevechten', 994 als 'geweld tegen burgers', en 477 als 'explosies/geweld op afstand' (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, *COI Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 29-30).

In Kabul werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kabul, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kabul. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de Taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de *Afghanistan Country Focus* van de EUAA van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kabul. Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift op een afkomst uit Paktia, maar uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS blijkt dat verzoeker enkel in Paktia geboren is en hij daarna naar Kabul verhuisde (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4). Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld in de provincie Kabul een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA van januari 2023.

4.9.3. Verzoeker brengt *in casu* geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

Waar verzoeker een betoog voert over het gebrek aan (betrouwbare) informatie om een analyse over de veiligheidssituatie in Afghanistan en meer specifiek in Kabul te kunnen maken, wijst de Raad ook hier op wat hieromtrent wordt gesteld in punt 4.4.

De Raad merkt voorts nog op dat verzoeker door de loutere verwijzing naar algemene informatie geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Verzoeker laat overigens na om concreet toe te lichten hoe de aangevoerde persoonlijke omstandigheden, namelijk dat hij een jonge man is die al een ruime tijd in Europa verblijft, het risico in zijn hoofde zouden verhogen, te meer gelet op de vaststellingen onder punt 4.8.2.

4.9.4. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opnieuw verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, herhaalt de Raad dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet *in concreto* aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. De Raad wijst er hierbij nog op dat *in casu* wel degelijk voldoende actuele informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming te kunnen beoordelen.

4.9.5. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.12. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoeker heden dreigt te worden vervolgd of gevisieerd in Afghanistan. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar voormeld wetsartikel niet dienstig.

4.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER